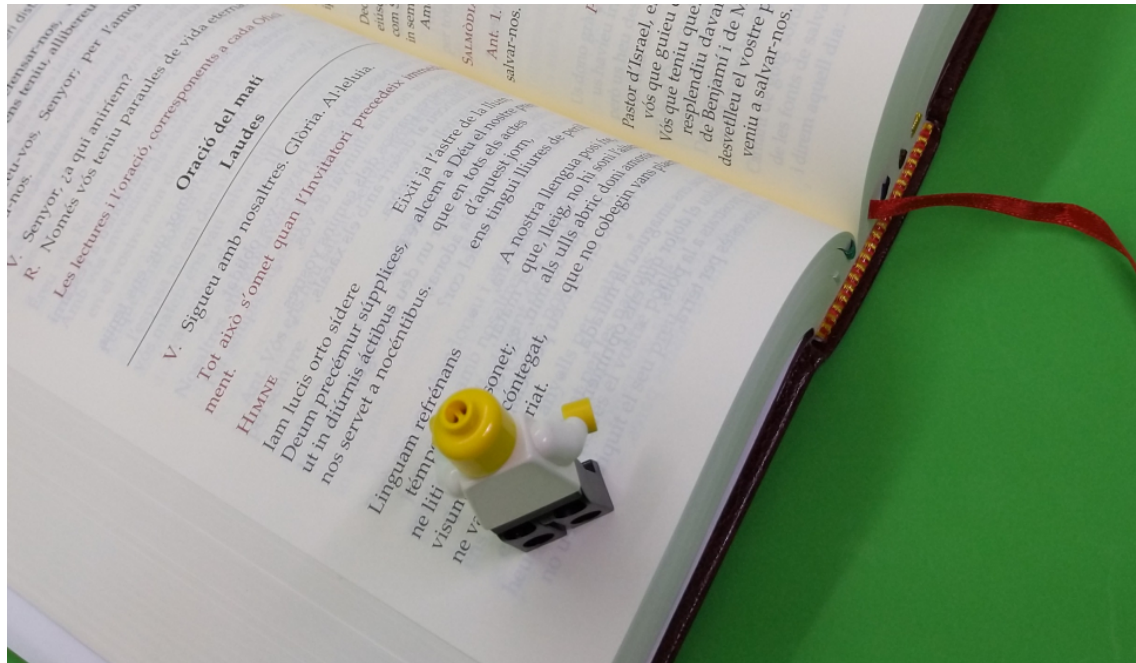

La litúrgia de les hores, les primeres comunitats

Dij, 29/10/2020 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

En les primeres comunitats

La perseverança “en les pregàries” (Fets 2,42) és una de les característiques de la comunitat que apareix a partir de l’esdeveniment de Pentecosta. Aquestes pregàries consistien en oracions dirigides per un apòstol o per un profeta a les quals la comunitat assentia amb diverses aclamacions i respostes. No eren certament l’única manera de pregar, ja que els Fets dels Apòstols ens han transmès moltes pregàries motivades per les circumstàncies més diverses. Per altra banda, els primers cristians, [igual que Jesús](#), anaven al Temple i a la sinagoga, encara que després participessin de la fracció del pa a les seves cases particulars. Guardaven igualment les hores de pregària com es pot deduir a partir d’alguns exemples com el de Pere i Joan anant al Temple a l’hora de la pregària vespertina, el de Pere pregant a la terrassa de la casa de Jafa al migdia, i el de Pere i Siles a mitjanit.

L’oració es dirigeix ordinàriament al Pare celestial, seguint l’exemple i el mandat de Jesús, però posant Crist com a mediador. Segons monsenyor Cassien, estudiós de l’oració de l’Església primitiva, en el Nou Testament es distingeixen tres moments en relació al lloc que ocupa Crist en la pregària:

1. Crist apareix com a orant, com a exemple viu de l’home en oració.
2. Crist és mostrat com a mediador de la nostra oració al Pare.
3. Crist és també terme i destí de la pregària Cristiana.

Aquest escalonament és conseqüència del progrés del coneixement del misteri de Crist a la llum de l’Esperit. Cronològicament s’acostuma a admetre que el pas del segon al tercer moment té lloc després de la destrucció del Temple de Jerusalem,

quan es referma en la comunitat primitiva la idea que Jesús és l'únic lloc per adorar el Pare en Esperit i veritat (Jn 2,19-22; 4,23-24, etc.)

Testimonis posteriors

Els escriptors cristians del segle III, a més a més de testimoniar una pràctica de pregària fixa i establerta en les comunitats, ens han ofert el significat de les hores dedicades a l'oració.

Uns han explicat les tres hores diürnes, veritable novetat cristiana respecte el judaisme, així com també ho va ser la vetlla seguint l'exemple de Jesús. Uns altres han inclòs el conjunt dels moments d'oració per donar-nos tota una teologia del que constitueix bàsicament la Litúrgia de les Hores: uns temps determinats de pregària que omplen i santifiquen "tot el curs del dia i de la nit" perquè inclouen la referència a la vida de Crist i al seu [misteri pasqual](#).

El número de les tres hores diürnes constitueix un homenatge a la Trinitat. Els apòstols -així ho argumenten els [pares](#)- observaven ja aquestes hores, que són memòria de la passió, mort i resurrecció de Crist. Les hores matutina i vespertina són les que principalment tenen aquesta santificació pasqual. En efecte, la llum del sol, pel matí i durant el dia, i la llum de la llàntia, al capvespre, són símbols de Crist, llum que no coneix posta.

Fragments del llibre *Liturgia de las Horas: la oración del pueblo cristiano* de Julián López